

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 3. Sanctissima Eucharistia est verum novæ Legis Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

CAPUT III.

Sanctissima Eucharistia est verum nove Legis Sacramentum.

19 Hæc veritas definita est à tribus Conciliis Lateranensi, Florentino, & Tridentino. Constat insuper ex eo quod nihil ei desit ad rationem Sacramenti. Species namque panis & vini, per consecrationis verba determinatæ, sunt sensibile signum corporis & sanguinis Christi sub se contenti, tamquam spiritualis cibi & potus animam reficientis, iudæque gratiâ replentis, juxta illud Joan. 6. *Caro mea verè est cibus, & sanguis meus verè est potus.*

20 Dixi, per consecrationis verba determinatæ. Non quod verba consecrationis forma sint intrinsecè constitutiva hujus Sacramenti; sed quod necessaria sint ad Sacramentum hoc conficiendum, specieque illas determinandas, ad significandam sub se contentiam corporis & sanguinis Christi. Oportet enim Christi corpus fieri sensibile per species, per easque tamquam per signum sensibile significari. Non significatur autem per species secundum se præcisè consideratas, cum ad illud significandum ex se præcisè non sint determinatæ. Ad illud ergo significandum oportet eas determinari per verba consecrationis; quæ cum practica sint, sive efficientia quod significant: dum Sacerdos in persona Christi dicit: *hoc est corpus meum*, sensus est: *hoc contentum sub his speciebus, est corpus meum*. Sicque species illæ, per consecrationis verba determinatæ, significant, & sub se continent Christi corpus, & sanguinem.

21 Si ita est (inquis) quare non dicis verba consecrationis esse formam intrinsecè constitutivam hujus Sacramenti: cum Florentinum dicat, omnia Sacramenta rebus perfici, & verbis; rebus ut materiâ, verbis ut formâ? Respondeo rationem esse duplicem. Prima est, quia hoc Sacramentum id habet præ reliquis speciale, quod habeat esse permanentem, non transiens & successivum; ideoque id habet speciale præ reliquis, quod non consistat in verbis, non habentibus nisi esse fluxum, & successivum. Aliàs foret simpliciter transiens, sicut Baptismus & Confirmatio. Quorum licet materia remota sit permanentem, aqua scilicet & chrylina: quia tamen forma intrinsecè illa constitutus habet esse transiens, verba utique, sunt simpliciter Sacramenta transientia.

22 Secunda ratio est quia consecrationis verba sunt causa efficiens hoc Sacramentum, ut Florentinum dicit in instructione Armenorum. Causa verò efficiens Sacramentum esse nequit forma intrinsecè constitutiva illius. Cum causa efficiens adæquatè distincta sit ab effectu suo. Et propterea Florentinum non dixit, omnia Sacramenta constare, sed perfici rebus, & verbis.

CAPUT IV.

Sanctissima Eucharistia Sacramentum in re stabili & permanente consistit, ante sumptionem existente, non in ipsa sumptione & usu.

23 Ita etiam veritas est de fide, utpote contra Lutheranos & Calvinistas à Tridentino definita sess. 13. cap. 3. & can. 4.

Et probatur primò argumento, quo Tridentinum utitur, citato cap. 3. *Illud in ea (Eucharistiâ) excellens & singulare reperitur, quod reliqua Sacramenta tunc primùm sanctificandi vim habent, cum quis illis utitur. At in Eucharistia ipse sanctitatis Author ante usum est.* Eu Catholica v. Tom. III.

ritas, quam asserimus. Sequitur probatio illius: *Nondum enim Eucharistiam de manu Domini Apostoli susceperant, cum verè tamen ipse affirmaret, corpus suum esse, quod præbebat.* Erat ergo Christi corpus antequam sumptio illius esset & usus.

Quin imò erat antequam singulis porrigeret. **24** Neque enim simul omnibus & singulis porrexit, sed successivè, primò v. g. Petro, deinde cæteris, uni post alium. Et quicquid de eo sit, porrectio non est ipsa sumptio, sed sumptione anterior.

Nec refert quod porrectio ad usum dirigatur. **25** Quia ipsa quoque consecratio ad usum dirigitur. Nec semper sumit is cui porrigitur, sed porrectio plerumque est absque usu, etque ordinariè anterior usu. Si ergo jam erat corpus Christi, dum Christus illud porrexit, erat ante usum, totiesque est absque usu, quoties is cui porrigitur, non utitur.

Secundò probatur, quia (ut Tridentinum probat) **26** sequitur semper hæc fides in Ecclesia fuit, statim post consecrationem (quæ anterior est usu) *veram Domini nostri corpus, verumque ejus sanguinem, sub panis & vini specie, unâ cum ipsius anima & divinitate existere, ut utique sacrorum Christi verborum, quæ cum ne momento quidem falsa sint, ne momento quidem sunt absque veritate corporis sanguinisque Domini, adeoque statim atque eorum prolatio terminatur; Christi corpus & sanguis ibi ponitur, uti Patres omnes cap. 10. & seqq. proferendi testantur.*

Nec dicas cum Illyrico, Christum ante sumptionem, consecratoria verba, *hoc est corpus meum*, non protulisse; sed panem prius discipulis dedisse, quam verba illa proferret, uti probare nititur ex Matth. 26. *Accipit Jesus panem, & benedixit, ac fregit, dedisque discipulis suis, & ait: Accipite, & comedite: hoc est corpus meum.*

Cavillatur enim Illyricus. Quia non ordo, sed sensus verborum (quæ habentur apud Matthæum) spectandus est: cum (Augustino teste, de consensu Evangelistarum l. 2. cap. 39. & 44.) Evangelistæ non semper res ipsas eo narrent ordine, quo gestæ sunt, ut videre licet apud Marcum, verba consecratoria calicis narrantem post calicis sumptionem: *Et accepit calicem, gratias agens, dedit eis, & biberunt ex eo omnes, & ait illis: hic est sanguis novi Testamenti, &c.* Nec tamen dici potest, Apostolos porrectum sibi à Christo calicem bibisse, priusquam consecrasset, dicens: *hic est sanguis meus, &c.* Siquidem pronomen demonstrativum *hic* demonstrat aliquid præsens ad sensum, qualiter præsens non est, quod jam potatum est.

Sensus verò verborum Christi cogit ut dicamus, **28** verba consecrationis à Christo prolata fuisse, priusquam cibum illum & potum discipulis porrigeret. Verba namque illa continent rationem, cur debuerit comedi cibus ille, & bibi ille potus, ut patet ex Matth. 26. ubi additur particula causalis, cum dicitur: *hic est enim sanguis meus.* Prius autem debuit ratio illa à Domino explicari, & etiam percipi ab audientibus, quam eis daretur cibus ille comedendus, & potus bibendus; nimirum ut scirent quid acciperent (inquit Bellarminus l. 4. de Sacram. Euchar. c. 2.) cibumque illum ac potum à vulgari cibo potuque discernent.

Sicut ergo in narratione Marci, sic in narratione Matthæi est histeron proteron, uti amplius ostenditur ex 1. Cor. 10. *Calix benedictionis cui benedicimus, nonne participatio sanguinis Christi est? & panis quem frangimus, nonne participatio corporis Domini est?* Hæc enim aperte Paulus indicat, panem prius consecrari, mutarique in corpus Christi, quam frangatur & distribuatur: dicit enim id quod frangitur, non futurum esse, sed jam esse corpus Christi.